

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 23 października 2024 r.

Poz. 8500

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNIK-I.4131.718.2024 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 18 października 2024 r.

Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego

Na podstawie art. 79 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 107)

stwierdzam nieważność:

uchwały Nr VI/42/2024 Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego z dnia 19 września 2024 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 19 września 2024 r. Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego podjęła uchwałę Nr VI/42/2024 w sprawie ustalenia stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim. Uchwała ta została doręczona organowi nadzoru w dniu 20 września 2024 r.

Podjęcie przedmiotowej uchwały budziło wątpliwości organu nadzoru, co spowodowało wszczęcie postępowania nadzorczego i skierowanie do Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego zawiadomienia z dnia 30 września 2024 r. znak: PNIK-I.4131.718.2024, w którego uzasadnieniu organ przedstawił swoje zastrzeżenia.

Pismem z dnia 7 października 2024 r. Wiceprzewodniczący Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego poinformował, że stosowna uchwała, uwzględniająca wskazane przez organ nadzoru uwagi, zostanie podjęta na najbliższej sesji Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego.

Mimo powyższego oświadczenia organ nadzoru uznał za zasadne wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, z uwagi na wiążący go trzydziestodniowy termin do wydania stosownego aktu nadzoru, a tym samym wyeliminowanie z obrotu prawnego uchwały niezgodnej z prawem.

Organ nadzoru przedstawia następujące stanowisko w sprawie.

Podstawę podjęcia uchwały Nr VI/42/2024 Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego stanowił art. 4 ust. 1 pkt 6, art. 12 pkt 1 i art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 40 ust. 8 i 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 320), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z treścią art. 40 ust. 8 ustawy, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł, z tym że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 20 zł. Przepis art. 40 ust. 9 ustawy stanowi natomiast, że przy ustalaniu stawek, o których mowa w ust. 8, uwzględnia się: 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje

zajęty; 2) zajęta część drogi; 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni; 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego; 5) rodzaj urządzenia obcego umieszczonego w pasie drogowym. Wskazany wyżej przepis zawiera zamknięty katalog kryteriów, według których możliwe jest zróżnicowanie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Niedopuszczalne jest zatem uzależnienie w uchwale rady powiatu stawek opłat od innych, pozastawowych czynników.

W ocenie organu nadzoru załącznik do uchwały Nr VI/42/2024 Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego z dnia 19 września 2024 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim – zwany dalej załącznikiem, narusza prawo w sposób istotny.

W ust. 7 załącznika rada postanowiła, że za 1 m² umieszczonego w pasie drogowym urządzenia obcego oraz reklamy obowiązuje opłata w wysokości – 3,00 zł/dz. W przypadku gdy reklama jest dwustronna, opłata będzie ustalana od łącznej powierzchni obu jej stron. W ocenie organu nadzoru, Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego nie wypełniła delegacji ustawowej zawartej w art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 6 ustawy, ponieważ w ust. 7 załącznika, ani w żadnym innym przepisie załącznika do uchwały, nie określiła stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego, w celu o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy (tj. umieszczenia w pasie drogowym urządzeń obcych innych niż wymienione w pkt 2 oraz reklam) – w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Wskazane przepisy ustawy nakładają na radę powiatu obowiązek ustalenia dla dróg, których powiat jest zarządcą, wysokości stawek opłat za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym urządzeń obcych innych niż liniowe urządzenia obce – również w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Dodatkowo ustawodawca zastrzegł, że stawka takiej opłaty za jeden dzień zajmowania pasa drogowego nie może przekroczyć 0,20 zł. Brak określenia w ust. 7 załącznika ww. opłaty oznacza niewyczerpanie zakresu przedmiotowego przekazanego przez ustawodawcę do uregulowania w drodze uchwały i skutkuje istotnym naruszeniem prawa. Co więcej, rezultatem opisanego zaniechania legislacyjnego jest konieczność stosowania, w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, stawki opłaty ustalonej w ust. 7 załącznika w wysokości 3,00 zł, co jest niezgodne z brzmieniem art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 6 ustawy. Stosownie bowiem do tych przepisów stawka opłaty, o której mowa w art. 40 ust. 6 ustawy, nie może przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego z tym, że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawka tej opłaty nie może przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego. Ustalając zatem w ust. 7 załącznika jedną stawkę opłaty w przypadku zajęcia 1 m² pasa drogowego w wysokości 3,00 zł, rada przekroczyła dopuszczalną stawkę tj. 0,20 zł, wskazaną przez ustawodawcę dla obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, czym naruszyła prawo w sposób istotny. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądowo-administracyjnym, niepełny i nieprawidłowy sposób realizacji delegacji ustawowej skutkować musi stwierdzeniem nieważności uchwały w całości. Pominięcie przez radę powiatu któregoś z wymienionych elementów skutkuje bowiem brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętej uchwały, co potwierdzają np. wyroki WSA w Łodzi: z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt III SA/Łd 76/21; z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt III SA/Łd 1101/20; z dnia 9 września 2021 r., sygn. akt III SA/Łd 145/21.

Rada nie wypełniła delegacji ustawowej określonej w art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy, ponieważ w ustępie 8 załącznika i w żadnym innym przepisie załącznika do uchwały, nie ustaliła stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w art. 40 ust. 2 pkt 1-3 ustawy – w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Wskazane przepisy ustawy nakładają na radę powiatu obowiązek ustalenia wysokości takiej opłaty, zastrzegając jednocześnie, że za jeden dzień zajmowania pasa drogowego stawka ta nie może przekroczyć 0,20 zł. Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego, w omawianym ust. 8 załącznika, przyjęła różne stawki opłat w wysokości: 1,00 zł, 2,00 zł, 5,00 zł i 10 zł za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, jednakże wszystkie te stawki przekraczają stawkę ustaloną przez ustawodawcę (wynoszącą 0,20 zł). Pominięcie ustalenia ww. opłaty oznacza niewypełnienie delegacji ustawowej i skutkuje istotnym naruszeniem prawa. Ponadto, jak to zostało opisane wyżej, brak określenia stawki opłaty dla obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, wymagałoby zastosowania jednej z ustalonych w tym ustępie stawek (1,00 zł, 2,00 zł, 5,00 zł i 10 zł), przy czym wszystkie one przekraczają przyjętą przez ustawodawcę maksymalną stawkę tj. 0,20 zł, co jest niezgodne z treścią art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy. Nieprawidłowy i niepełny sposób realizacji delegacji ustawowej skutkować musi w tym przypadku stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.

Jednocześnie należy zauważyć, że uchwała Nr VI/42/2024 Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego z dnia 19 września 2024 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim, zawiera również naruszenia prawa innego rodzaju.

W ust. 1 załącznika rada ustaliła stawki opłat za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu prowadzenia robót niezwiązanych z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg – z wyjątkiem robót telekomunikacyjnych. Natomiast w ust. 2 załącznika rada ustaliła stawkę za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu prowadzenia robót telekomunikacyjnych. W ocenie organu nadzoru obie wskazane regulacje w zakresie wyrazów "robót telekomunikacyjnych" nie mieszczą się w granicach upoważnienia zawartego w art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy. Stosownie do tych przepisów rada zobowiązana jest do ustalenia, w drodze uchwały, wysokości stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu prowadzenia robót w pasie drogowym – w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Użycie zatem przez radę zwrotu "roboty telekomunikacyjne" stanowi przekroczenie granic upoważnienia ustawowego i jednocześnie modyfikację art. 40 ust. 8 ustawy. Dokonując analizy przepisu art. 40 ust. 8 ustawy, nie można mieć wątpliwości, że uchwała w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie 1 m² pasa drogowego dróg, których jednostka samorządu terytorialnego jest zarządcą, nie może wykraczać poza materię przewidzianą tym przepisem. Stanowi on bowiem delegację ustawową dla wydania aktu prawa niższej rangi, określając zakres spraw, które należy uregulować w uchwale rady powiatu. Przepis ten nie daje organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego prawa do uchwalenia aktu prawa miejscowego regulującego zagadnienia inne, niż wymienione w powołanym przepisie, ani do podejmowania regulacji w inny, niż wskazany przez ustawodawcę sposób. Uwaga powyższa dotyczy również regulacji zawartej w ust. 3 załącznika, w którym mowa jest o "urządzeniach telekomunikacyjnych".

Postanowienia ust. 1 tiret pierwsze i drugie załącznika przekraczają granice upoważnienia ustawowego wskazanego w art. 40 ust. 8 i 9 ustawy oraz naruszają Zasady techniki prawodawczej. Należy zauważyć, że rada ustaliła różne stawki opłaty (10 zł i 8,00 zł) za zajęcie pasa drogowego w celu prowadzenia robót w pasie drogowym, przy uwzględnieniu procentowej wielkości zajmowanej szerokości jezdni tj. do 50% szerokości i powyżej 50% szerokości jezdni. W ocenie organu nadzoru, przyjęte rozwiązanie jest nieprecyzyjne i stwarza możliwość ustalenia dla tożsamyh stanów faktycznych różnych opłat – z uwagi na pokrywanie się zakresów stawek opłat (dokładnie 50%), za każdy dzień zajęcia pasa drogowego, uzależnionych od szerokości jezdni. Ustalone w ust. 1 tiret pierwsze i drugie załącznika przedziały odpłatności za zajęcie pasa drogowego należy uznać zatem za wadliwe, co potwierdza stanowisko WSA w Łodzi wyrażone w wyrokach z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III SA/Łd 235/22 oraz z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt III SA/Łd 268/22. Sąd orzekł bowiem, że regulacja taka nie jest poprawna w świetle zasad prawidłowej legislacji, gdyż stoi w sprzeczności z obowiązkiem organu do zachowania jasnego i spójnego przekazu uchwalonego aktu prawa miejscowego. Uniemożliwia jednoznaczne określenie istnienia obowiązku uiszczenia opłaty za zajęcie pasa drogowego, podstawy jej wymierzenia oraz stawki. Wobec powyższego treść przepisów ust. 1 tiret pierwsze i drugie załącznika przekraczają granice upoważnienia ustawowego wskazanego w art. 40 ust. 8 i 9 ustawy oraz naruszają Zasady techniki prawodawczej. Stosownie bowiem do § 6 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) – przepisy uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Przepisy prawa miejscowego muszą być zatem sformułowane w sposób precyzyjny, czytelny i wyczerpujący. Organ nadzoru w pełni zgadza się ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 6 czerwca 1995 r., sygn. akt SA/Gd 2949/94, zgodnie z którym uchwały podejmowane przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego.

W ust. 5 załącznika rada postanowiła, że za 1 m² umieszczonego w pasie drogowym urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej obowiązuje opłata w wysokości 20,00 zł/r. Należy zwrócić uwagę, że w omawianym ust. 5 załącznika rada nie zawarła informacji, że uchwalona stawka opłaty – odnosząca się urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, dotyczy sytuacji zajęcia pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym liniowych urządzeń obcych. W poprzedzających omawiany ust. 5 załącznika ustępach 3 i 4 załącznika, rada ustaliła stawki opłat za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym liniowych urządzeń obcych zastrzegając, że stawki te nie dotyczą urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Analiza tych dwóch przepisów sugeruje co prawda, że ust. 5 załącznika dotyczy sytuacji opisanej w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy, jednakże należy przypomnieć, że uchwała w sprawie ustalenia stawek opłat za zajęcie pasa

drogowego stanowi akt prawa miejscowego i w związku z tym musi być podejmowana zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej. Zatem brak określenia przez radę w ust. 5 załącznika celu zajęcia pasa drogowego powoduje niejasność i nieprecyzyjność uchwały, co stanowi przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 40 ust. 8 ustawy i jednocześnie naruszenie § 6 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej.

Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego w ust. 6 załącznika postanowiła, że za umieszczenie urządzeń, o których mowa w pkt 3, 4 i 5, przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub drogowym obiekcie inżynierskim. Regulacja ta przekracza granice upoważnienia wskazanego w art. 40 ust. 8 ustawy i stanowi powtórzenie oraz nieuprawnioną modyfikację art. 40 ust. 5 ustawy. Zgodnie natomiast ze stosowanym odpowiednio do aktów prawa miejscowego § 118 Zasad techniki prawodawczej – w uchwale nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. Treść takich powtórzeń nie prowadzi do poprawy świadomości prawnej adresatów aktu miejscowego, może być natomiast odbierana przez nich jako wyłączny rezultat prawodawstwa organu jednostki samorządu terytorialnego (por. wyroki WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt II SA/Go 238/10 i z dnia 22 lutego 2012 r., sygn. akt II SA/Go 56/12). Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt II FSK 1755/12: „Powtórzenie w uchwale rady gminy przepisu ustawy powoduje przeniesienie materii ustawowej do aktu prawnego niższego rzędu i narusza istotę tego aktu (por. Zasady techniki prawodawczej. Komentarz do rozporządzenia, praca zbiorowa pod red. J. Warylewskiego, Warszawa 2003, s.409).” Uwaga powyższa odnosi się również do ust. 9 i ust. 10 załącznika, które stanowią powtórzenie i nieuprawnioną modyfikację odpowiednio przepisów art. 40 ust. 4 oraz art. 40 ust. 10 ustawy.

W ust. 7 załącznika rada postanowiła, że za 1 m² umieszczonego w pasie drogowym urządzenia obcego oraz reklamy obowiązuje opłata w wysokości – 3,00 zł/dz. Regulacja ta w zakresie wyrazów "urządzenia obcego" jest niezgodna z treścią art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy i stanowi jego nieuprawnioną modyfikację. Stosownie do wskazanego przepisu ustawy rada jest zobowiązana do ustalenia wysokości stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym urządzeń obcych innych niż wymienione w art. 40 ust. 2 pkt 2 (czyli innych niż liniowe urządzenia obce) oraz reklam. Postanawiając w omawianym ust. 7 załącznika o opłacie za umieszczenie w pasie drogowym "urządzenia obcego", rada ustaliła stawkę opłaty w przypadku umieszczenia każdego urządzenia obcego, zatem również liniowego urządzenia obcego – co stanowi istotne naruszenie prawa tj. art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy. Ponadto skoro wskazana w ust. 7 załącznika stawka 3,00 zł odnosi się do każdego (także liniowego) urządzenia obcego, to należy przyjąć, że w przypadku zajęcia pasa drogowego w celu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy zastosowanie będą miały nie tylko ustalone przez radę stawki opłat z ust. 3, 4 i 5 załącznika, ale również stawka z ust. 7. Biorąc pod uwagę powyższe podkreślić trzeba, że omawiany ust. 7 załącznika nie mieści się w granicach ustawowego upoważnienia z art. 40 ust. 2 pkt 8 ustawy i narusza Zasady techniki prawodawczej.

Nie mieści się w granicach upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy regulacja ust. 8 tiret pierwsze załącznika. Rada postanowiła w tym ustępie, że za 1 m² zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w ust. 1-7 załącznika – w odniesieniu do obiektów budowlanych, obowiązuje opłata w wysokości 2,00 zł/dz. Zgodnie z brzmieniem wskazanych wyżej przepisów ustawy obowiązkiem rady jest ustalenie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w art. 40 ust. 2 pkt 1-3 ustawy, zatem w celach innych niż: prowadzenie robót w pasie drogowym, umieszczenie w pasie drogowym liniowych urządzeń obcych, urządzeń obcych innych niż liniowe oraz umieszczenie reklam. Zgodnie natomiast z definicją zawartą w art. 4 pkt 2b ustawy, za urządzenie obce należy uznać obiekt lub urządzenie, w tym obiekt lub urządzenie budowlane, w szczególności wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłe, telekomunikacyjne lub elektroenergetyczne, niezwiązane funkcjonalnie z drogą lub ruchem drogowym, z wyjątkiem kanału technologicznego. Zatem zgodnie z wolą ustawodawcy obiekty budowlane stanowią urządzenia obce, co oznacza, że ustalenie stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego w odniesieniu do obiektów budowlanych, winno nastąpić w przedmiotowej uchwale w ust. 7, nie zaś w omawianym ust. 8 załącznika.

W ust. 8 tiret trzecie załącznika Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego ustaliła stawkę opłaty (w wysokości 2,00 zł) za zajęcie pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w ust. 1-7 załącznika – w odniesieniu do ogródków przed punktami gastronomicznymi. Postanowienie to, w ocenie organu nadzoru, przekracza granice upoważnienia ustawowego z art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy i narusza Zasady techniki prawodawczej, ponieważ nie precyzuje, o jakiego rodzaju ogródki gastronomiczne chodzi (będące obiektami budowlanymi, czy nie). Jak to zostało wyżej opisane, jeżeli ustalona przez radę

w ust. 8 tiret trzecie załącznika kwota dotyczy ogródków gastronomicznych – tymczasowych obiektów budowlanych (stanowiących urządzenia obce), to regulacja ta winna znaleźć się w treści ust. 7 załącznika, a nie w ust. 8. Postanowienie ust. 8 tiret trzecie załącznika jest prawidłowe natomiast dopiero w sytuacji, gdy ustalona stawka opłaty za zajęcie pasa drogowego na prawach wyłączności w celu umieszczenia w pasie drogowym ogródków gastronomicznych, dotyczy ogródków przed punktami gastronomicznymi – niebędących tymczasowymi obiektami budowlanymi. Brak doprecyzowania ust. 8 tiret trzecie załącznika powoduje niejasność i nieprecyzyjność tego zapisu, co stanowi przekroczenie delegacji ustawowej i naruszenie § 6 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej.

Regulacja ust. 8 tiret czwarte załącznika przekracza granice upoważnienia z art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 ustawy i narusza Zasady techniki prawodawczej. Rada ustaliła w tym przepisie stawkę opłaty w wysokości 10,00 zł/dz. za zajęcie 1 m² pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w ust. 1-7 załącznika – w przypadku handlu okazjonalnego. Należy podkreślić, że pojęcie "handel okazjonalny" jest stwierdzeniem niejasnym i nieprecyzyjnym zatem, zgodnie z treścią § 6 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej, nie powinno być stosowane w uchwale będącej aktem prawa miejscowego. Akt prawa miejscowego, jako źródło prawa powszechnie obowiązującego, nie może zawierać norm niedookreślonych, niedefiniowalnych, wieloznacznych, mogących być rozmaicie interpretowanymi. Taka nieprecyzyjna redakcja przepisu prawa miejscowego, nakładająca na obywatela obowiązek nie pozwala na niebudzące wątpliwości odkodowanie hipotezy przepisu i w konsekwencji na prawidłowe jego zastosowanie.

Poza opisanymi wyżej zastrzeżeniami organ nadzoru uzupełniająco zwraca uwagę na naruszenie Zasad techniki prawodawczej, do którego doszło podczas uchwalania przedmiotowej uchwały. Zgodnie ze stosowanym odpowiednio do aktów prawa miejscowego § 124 Zasad techniki prawodawczej – podstawową jednostką redakcyjną uchwały jest paragraf. Paragrafy dzieli się na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Załącznik do uchwały Nr VI/42/2024, w którym Rada Powiatu Łódzkiego Wschodniego określiła stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim, jest integralną częścią tej uchwały. Powyższe oznacza, że postanowienia załącznika do uchwały podlegają takiej samej systematyzacji jednostek redakcyjnych, jak uchwała.

Reasumując, uchwała Nr VI/42/2024 Rady Powiatu Łódzkiego Wschodniego z dnia 19 września 2024 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w Powiecie Łódzkim Wschodnim, w istotny sposób narusza prawo tj.: art. 40 ust. 8 w związku z art. 40 ust. 4 i 6 ustawy, co powoduje konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w całości, a także art. 40 ust. 2 pkt 3 i art. 40 ust. 5 ustawy o drogach publicznych.

Stosownie do treści art. 79 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym, uchwała organu powiatu sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia organowi nadzoru. Wobec powyższego wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione i należało orzec jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki

Dorota Ryl

Do wiadomości:

Zarząd Powiatu Łódzkiego Wschodniego